

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Узз 38/06
16.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког, Зоје Поповић, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући по захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Републике Србије, Птз. бр. 227/06 од 19.9.2006. године, против побјаног решења Већа за прекршаје у Зајечару II Вп. бр. 647/06 од 01.6.2006. године, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Републике Србије, у прекршајном предмету, у седници већа одржаној дана 16.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ УВАЖАВА и УТВРЂУЈЕ да је решењем Већа за прекршаје у Зајечару II Вп. бр. 647/06 од 01.6.2006. године, повређен закон у корист кажњеног АА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем Већа за прекршаје у Зајечару II Вп. бр. 647/06 од 01.6.2006. године, преиначено је решење Општинског судије за прекршаје у Књажевцу Уп. бр. 1172/05 од 24.2.2006. године, тако што се поступак против окр. АА, за прекршај из чл. 226. ст. 1. тач. 35. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима обуставља, јер је наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења. Иначе, тим решењем првостепеног прекршајног органа од 24.2.2006. године окривљени АА оглашен је одговорним што је дана 17.7.2005. године, око 09,20 сати, на путу Књажевац - Пирот у насељу Кална, управљао путничким возилом марке "Застава 750" рег. ознаке __, коме је важност саобраћајне дозволе истекла дана 16.3.2001. године, чиме је учинио прекршај из чл. 226. ст. 1. тач. 35. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима због чега је кажњен новчаном казном у износу од 2.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности решења, у противном иста ће се заменити казно затвора у трајању од четири дана и обавезан да уплати паушални износ од 300,00 динара у истом року, као и казну, у противном иста ће се наплатити принудно.

У поднетом захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Републике Србије наведено је да је другостепено решење о прекршају донето повредом материјалног прописа о прекршају (чл. 252. ст. 1. тач. 3. Закона о прекршајима), јер је у образложењу истог наведено: "увидом у списе Веће је нашло да је од учињења прекршаја, односно истека саобраћајне дозволе 16.3.2001. године, протекло више од две године, то је наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења", што је погрешно и супротно одредби чл. 226. ст. 1. тач. 35. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима и одредби чл. 201. ст. 1. истог Закона. Наиме, подносилац захтева указује да је првостепени прекршајни орган правилно окривљеног огласио одговорним за учињени прекршај и казнио, а да је другостепени орган по жалби окривљеног погрешно обуставио поступак због застарелости чиме је повредио материјални пропис у корист окривљеног, јер у конкретном случају није одлучна чињеница када је истекла саобраћајна дозвола већ када је окривљени затечен да у саобраћају на путу управља моторним возилом после истека важења саобраћајне дозволе. Предложио је да суд захтев уважи и утврди да је решењем другостепеног прекршајног органа повређен закон у корист окривљеног.

Одлучујући о поднетом захтеву на основу одредбе чл. 282. Закона о прекршајима ("Службени гласник СРС", бр. 44/89 и "Службени гласник РС", бр. 21/90... 55/04), Врховни суд Србије је нашао да је захтев основан.

Из образложења побјаног решења и списка предмета ове прекршајне ствари произилази да је окривљени оглашен одговорним и кажњен због учињеног прекршаја из одредбе чл. 226. ст. 1. тач. 35. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, јер је дана 17.7.2005. године, управљао путничким возилом ближе означеним у изреци тог решења иако је важност саобраћајне дозволе истекла 16.3.2001. године. Другостепени орган за прекршаје је у поступку по жалби кажњеног првостепено решење преиначио тако што је поступак против окривљеног обуставио, јер је оценио да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења, с обзиром "да је од учињења прекршаја, односно истека саобраћајне дозволе 16.3.2001. године протекло више од две године".

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, основани су наводи у захтеву за заштиту законитости да је у конкретном случају повређен материјални пропис о прекршају, јер је одредбом чл. 226. ст. 1. тач. 35. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима прописано да ће се новчаном казном од 1.800,00 до 9.000,00 динара или казном затвора до 60 дана казнити за прекршај возач који у саобраћају на путу

управља моторним или прикључним возилом после истека саобраћајне дозволе, док је одредбом чл. 201. ст. 1. истог Закона прописано да у саобраћају на путу сме да учествује моторно или прикључно возило само за време важења саобраћајне дозволе издате за то возило. Код цитираних одредби наведеног закона произлази да је првостепени прекршајни орган окривљеног правилно огласио одговорним за извршени прекршај и казнио новчаном казном, а да је другостепени орган преиначењем ове одлуке, односно обуставом поступка због наступања апсолутне застарелости прекршајног гоњења повредио материјални пропис у корист окривљеног. Ово стога што у конкретном случају није битна чињеница када је истекла важност саобраћајне дозволе, већ чињеница да је окривљени затечен у саобраћају на путу да управља моторним возилом после истека њеног важења. Наиме, по налажењу овог суда време извршења прекршаја представља време затицања окривљеног да у саобраћају управља нерегистрованим возилом, односно возилом после истека важења саобраћајне дозволе, а не време када је саобраћајна дозвола за то возило истекла, како то погрешно наводи другостепени орган за прекршаје у образложењу побијаног решења. Осим тога овај суд је нашао да је другостепени орган за прекршаје у образложењу побијаног решења навео да је одлучио као у изреци применом одредбе чл. 260. Закона о прекршајима, иако је одредбом чл. 234. ст. 1. тач. 8. истог Закона прописано да ће се решење којим се обуставља прекршајни поступак донети када се утврди да је наступила застарелост за вођење прекршајног поступка, на коју одредбу се није позвао мада је поступак обуставио, нити је ближе означио правни пропис којим је прописан рок за наступање апсолутне застарелости прекршајног гоњења, чиме је повредио правила прекршајног поступка.

Код оваквог чињеничног стања и цитираних одредби наведених закона, Врховни суд Србије је оценио да је захтев за заштиту законитости основан, па је на основу члана 283. став 3. Закона о прекршајима утврдио да је побијаним решењем Већа за прекршаје у Зајечару II Вп.бр. 647/06 од 01.06.2006 године, повређен Закон о основама безбедности саобраћаја на путевима - као материјални пропис о прекршају у корист кажњеног АА. Како је захтев за заштиту законитости поднет на штету кажњеног то се суд на основу чл. 284. ст. 1. истог Закона, ограничио само на утврђивање повреде прописа не дирајући у правоснажну одлуку о прекршају.

Са изнетих разлога, налазећи да је повређен закон у корист кажњеног, Врховни суд Србије је, на основу одредбе чл. 284. ст. 1. Закона о прекршајима ("Службени гласник СРС", бр. 44/89 и "Службени гласник РС", бр. 21/90... 55/04), у вези члана 283 став 3 истог закона, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 16.11.2006. године, Узз. 38/06

Записничар, Председник већа - судија,

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК